

[Kaj Andresen.]

største betydning for landenes og befolkningernes fremtid, et arbejde, der er særdeles positivt, men som vel ikke altid i så høj grad tiltrækker sig offentlighedens opmærksomhed; jeg tænker her på en række organisationer under FN, Det økonomiske og sociale Råd, Børnehjælpsfonden, Verdenssundhedsorganisationen o. s. v., der dels tilrettelægger og dels medvirker ved internationale hjælpearbejder. På samme måde foregår der et stort arbejde i Den internationale Arbejdsorganisation, ILO, som oprindeligt stammer fra folkeforbundsperioden 1919 og stadig har sit sæde i Genève, men som nu virker som et led i FN's almindelige virksomhed. Dens formål er at forbedre arbejdsvilkårene, hæve levestandarden i verden og søge årsagerne til social uretfærdighed fjernet. Til dette formål samles hvert år arbejdskonferencen, der består af repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdere i medlemsstaterne. En lang række arbejdsmæssige og sociale problemer er gennem årene blevet behandlet her, og resultaterne har vist sig i form af vedtagelser af internationale konventioner eller henstillinger, som så senere skulle ratificeres i de respektive medlemslande.

ILO's opgave er for det første at søge at samle de forskellige landes bestræbelser for fremskridt på arbejdsmarkedet i social henseende. Ved at bygge på de enkelte landes erfaringer og tage bestik efter de mest fremskredne landes resultater søges ILO's mål nået, og der opstilles visse minimumskrav. For det andet betyder vedtagelsen af konventionerne en styrkelse af arbejdet for sociale fremskridt i de mindre udviklede lande.

Ofte er konventionernes minimumskrav allerede opfyldt i visse lande, men for nogle lande, hvor de opstillede krav endnu er fjerne mål, er det af betydning, at der på international basis sluttes op om konventionerne. Hertil kommer, at der ved opbygningen af den til kravnene svarende lovgivning er ydet betydelig sagkyndig bistand fra lande med en mere udbygget lovgivning. Det har også været tilfældet for Danmarks vedkommende, at eksperter herfra og sagkyndige iøvrigt har ydet hjælp på sociallovgivningens område.

Den moralske støtte ligger dog ikke blot

i medlemslandenes deltagelse i arbejds-konferencen og i, at man stemmer for konventionerne, men vel i højere grad i ratifikationen deraf, og her kan det ikke nægtes, at det virker noget beskæmmende, at et land som Danmark, som vi selv betragter som et højt udviklet land i social henseende, ifølge beretningen for året 1952 indtil da kun har ratificeret 22 af de gennem årene vedtagne 103 konventioner. Når vi ikke har ratificeret alle disse konventioner, har det i mange tilfælde formelle årsager, idet ratifikationer i hvert fald ofte vil kræve lovændringer, men det er på sin plads, at man nu søger ratificeret de konventioner, hvis betingelser vi opfylder her i landet, og det gælder bl. a. den foreliggende konvention om social tryghed. Jeg vil på mit partis vegne stærkt anbefale, at vi ratificerer denne konvention, for det første, fordi jeg finder, at vi som medlem af ILO efter vedtagelse af konventionen har pligt til at ratificere den, især når vi kan gøre det uden lovændringer, og for det andet, fordi det er rimeligt, at vi under hensyn til Danmarks stilling på sociallovgivningens område også bør gå i spidsen, når der søges gennemført et internationalt samarbejde herom. For det tredje anser jeg det for overordentlig værdifuldt, at et land som Danmark, der er ret langt fremme i social henseende, yder sin fulde moralske støtte til de lande, for hvilke de her opstillede minimumskrav er mål, det i sig selv er vanskeligt at nå.

Konventionen opsætter minimumsnormer for ialt 9 områder af den sociale lovgivning, nemlig læge- og hospitalsbehandling, dagpenge under sygdom, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, ulykkesforsikring, familieydelse, moderskabsydelse, invaliderente og erstatning til efterladte, og for at ratificere skal man opfylde kravene på mindst 3 af disse 9 områder. Danmark opfylder betingelserne på 4 områder, nemlig læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Der følges i de enkelte afsnit omtrent samme hovedlinje, nemlig en fastsættelse af for det første, hvem der har ret til ydelserne, i almindelighed grupper, der udgør mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere; for det andet hjælpens art, der kan være lægehjælp, sygehusbehandling, dagpenge o. s. v. og for det tredje ydelsens størrelse.